

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 336.

86de Møde.

Onsdagen den 29de Mai.

(Forts.)

Sag (fortsat): Der skal Generalen altsaa komme og lade sig undersøge (Ja, naturligtvis!); det er ikke nok, at Manden maaskee ved Lægeattest beviser, at han lider af en saadan Bessadigelse (Nei!), nei, han skal trække sine Støvler af, for at Commissionen kan undersøge det (Ja, hvorfor ikke!), og derpaa henvises han til Staten, til det taknemlige Fædreland, der giver ham et Vederlag af 4 Rbd. om Maanedes (Ja, foruden 3000 Rbd. om Aaret), fordi han er bleven Krøbling i Fædrelandets Tjeneste. Dette maa jeg virkelig med Hensyn til en saadan Mand ansee for at være uanstændigt (Saa!), og derfor stemmer jeg imod det. Jeg troer, jeg er en fuldkommen saa varm Ven af Friheden, fordi jeg har saamegen Agtelse for den ophøiede Stillings, hvori en saadan Mand staaer, at jeg ikke vil udsætte ham for Noget, der i og for sig er en Forhaanelse. Naar forøvrigt den ærede Rigsdagsmand ytrer, at Forslaget skulde være stridende mod Ligheden, saa finder jeg netop, at Loven, saaledes som den er antagen, er stridende mod Ligheden. (Schack: Loven, som den er antagen?) Ja, forsaavidt som den hidtil er antagen; thi vi maae dog gaae ud fra, at, saaledes som man anvender Ligheden i alle andre Tilfælde, maa den ogsaa anvendes her, og nu maa man dog indrømme, at den Mand, der ikke eier Andet end den Dygtighed, han i sit foregaende Liv har erhvervet sig, for ham er denne Dygtighed hans hele Eiendom og hans hele Capital, og, idet Krigen berøver ham denne, saa har den virkelig berøvet ham hele hans Formue; men, da denne Dygtighed kan have en høist forskjellig pecuniær Betydning, idet den kan indbringe for den Ene 2000 Rbd., og for den Anden

maaskee neppe 200 Rbd., saa er det jo kun ligefrem Retfærdighed, at, naar der skal tales om at give den Vedkommende Noget i Vederlag for det, man har berøvet ham, saa maa det ogsaa staae i Forhold til det Tabtes pecuniære Værd. Den ærede Rigsdagsmand fra Fredericia (Ottesen) sagde igaar, at det netop var det Smukke ved Loven, at den saaledes vil give Alle en og samme Erstatning og den ærede Rigsdagsmand for Bræsto Amts 4de Valgkreds (Grundtvig) yttrede iovergaars, at Erstatning for Krigsskade og til Invaliderne maatte gives ganske efter de samme Grundsatninger. Deri er jeg ganske enig; men nu ville vi see, hvorledes disse 2 Paa-stande kunne forenes. Den ene Invalid har Krigen berøvet en Arbejdsdygtighed, som bragte ham store Indtægter, — den anden derimod er berøvet en Dygtighed, som bragte ham langt mindre Indtægter; men nu siger man: „Det er ikke større Tab for den dygtige Mand at miste sin Arbejdskraft, end for den udygtige, følgelig skulle de have lige stor Erstatning.“ Anvende vi nu samme Raisonnement ved Erstatningen for Krigsskade, saa maae vi altsaa ogsaa her sige: „Det er ikke et større Tab for den rige Mand at miste sin Formue, end det er for den fattige Mand at miste sin; følgelig skulle Herremænd, Gaardmænd og Huusmænd, som have mistet deres hele Formue, alle have ligesort Erstatning.“ Jeg skal tillade mig at spørge den ærede Rigsdagsmand, om han vil bringe dette i Forslag, naar vi komme til Behandlingen af Lovforslaget om Erstatning for Krigsskade, da dette upaatvivlelig vilde lette os betydeligt Afgjørelsen af denne vanskelige Sag. (En Stemme: Men Pensjonsloven). Pensjonsloven vedkommer ikke denne Sag; dette har Ordføreren igaar selv udtrykkelig erklæret. Naar der derfor henvises til Pensjonsloven, saa maa jeg atter udtale, hvad jeg temmelig bestemt udtalte igaar, at, medens en Pensjons-